

Onder d'n Kroezeboom

Kwartaaluitgave van de Historische Vereniging Old Reurle

Jaargang 29, nr. 2 (juni 2013)

Van de voorzitter

Als ik dit schrijf schijnt de zon volop. Daar hebben we lang op gewacht, maar dat is een open deur intrappen.

Ons seizoen zit er weer op en we kunnen terugzien op succesvolle thema-avonden die zeer goed bezocht werden. Op de laatste avond was vooraf, zoals gewoonlijk, de ledenvergadering.

Ook "het reisje" is goed geslaagd en u kunt een verslag in deze Kroezeboom lezen.

In de kas is weer veel gebeurd. Wij nodigen u van harte uit te gaan kijken!

Ons archief is klaar met een eigen ingang via de bibliotheek. Een raam waar je een doorkijk hebt naar het archief en een afsluitbare deur. Er dient dus steeds iemand van ons aanwezig te zijn om erin te kunnen. Alles is getimmerd door Dik Nijenhuis, waarvoor onze dank.

De eerste twee woensdagen van de maand hebben wij ons bij de openstelling

van het archief (eerste woensdagmiddag van de maand) kunnen verheugen op een goede belangstelling. Mensen kwamen er om informatie/foto's over straten en verenigingen en wij konden helpen om een en ander uit te zoeken. Een goed begin.

27 juli zijn wij al weer 12½ jaar te gast bij de Cactus Oase van Bert en Anny van der Meer. De tijd gaat niet alleen snel, maar er is ook enorm veel veranderd en uitgebreid.

Van een presentatie van oude werktuigen naar een mooi museum!

De vakanties komen er aan en ik wil u allen een prettige vakantie wensen en als het even kan met heel mooi weer.

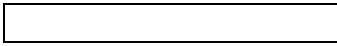
Tot de volgende keer.
Met vriendelijke groet,
Dinant Chr. Weenk.

Kopij

De sluitingsdatum betreffende kopij voor 'Onder d'n Kroezeboom' nr. 3 is voor 1 augustus 2013.

U kunt het verzenden naar: braakhekkewh84@gmail.com of voor het adres, zie de colofon. Hebt u een interessant onderwerp laat het ons weten. Met elkaar kunnen we er wellicht een interessant of lezenswaardig stukje van maken.

WIM GOTINK OVERLEDEN

Een fijn en enthousiast lid van Old Reurle is van ons heen gegaan. Wim was al geruime tijd ernstig ziek maar het was geweldig om hem mee te maken als hij bij ons in het archief kwam om allerlei zaken op te zoeken. Het zette zich in om de geschiedenis van het goed Gotinck uit te zoeken en was daardoor de initiatiefnemer om een bord met tekst te plaatsen bij het bosje "D'n Olden Gott" aan de Barchemseweg in Ruurlo. Afgelopen zomer hebben we dat samen met zijn familie en veel genodigden mogen meemaken. Wim stelde het zeer op prijs dat Old Reurle hier haar medewerking aan verleende. We wensen Mia, de kinderen en familie veel sterkte om dit verlies te dragen.

Bestuur Historische Vereniging Old Reurle.

Oude werktuigen

Beste Kroezeboom lezers.

Met in het vooruitzicht dat wij, de Historische Vereniging Old Reurle, op 27 juli 2013 twaalf en een half jaar geleden onze uitstalling van oude werktuigen en huisraad bij de fam. Van der Meer in de Cactus Oase hebben mogen onderbrengen, willen wij daar in deze uitgave van "Onder d'n Kroezeboom" alvast bij stilstaan.

De werkgroep Landbouwwerktuigen bestaat nu uit de volgende personen: H. Meu-

leveld, A. Megelink, A. Ooyman, H. Bruijtel, D.J. Lijftogt, A. Hissink, H.J. Halfman, D. Nijenhuis, J. Dijkman, E.J. Sprukkelhorst en ondergetekende.

In de winterperiode hebben we bij de Cactus Oase weer de nodige vernieuwingen aangebracht.

Wij kunnen met ons allen vaststellen dat er gedurende deze periode wel het een en ander is gerealiseerd hetgeen weer een grote bijdrage levert aan het in stand houden en bewaren van de vele artikelen en

goederen, die grotendeels zijn geschonken of in bruikleen zijn gegeven aan Old Reurle. Het een en ander was reeds vermeld in de vorige Kroezeboom van maart 2013.

De waterput, de dorpspomp en de smederij zijn reeds gerealiseerd en dat is weer gelukt dank zij de inzet van alle hierboven genoemde personen. Een ieder heeft er op zijn eigen wijze zijn bijdrage aan geleverd. Van af deze plek nogmaals hartelijke dank hiervoor.

Verder is de fam. Van der Meer zeer content met de aangebrachte verharding op de wandelpaden tussen de landbouwwerktuigen, zodat de mensen, die zich minder makkelijk kunnen verplaatsen ook in de

gelegenheid zijn om via deze paden de dwarsdoorsnede van de boerderij te bezoeken om dan via het nieuw ingerichte dorpsplein het domein van Old Reurle weer te verlaten.

Dat de verzameling en de uitstalling hiervan ook buiten de gemeentegrenzen op belangstelling mag verheugen is gebleken.

De ZSMO Omroep Groenlo heeft in week 13 een vijf minuten durende opname gemaakt van de gehele uitstalling van Old Reurle. Deze is in week 14 gedurende de gehele week in een twaalftal zorginstellingen in de gehele Achterhoek vertoond (men kan dit nog terug zien op www.ZSOM.nl Groenlo in het regiojournaal van week 14).

Ook deze periode is er weer door de hieronder volgende personen of instellingen het nodige bijeen gebracht om de collectie verder uit te kunnen breiden:

Fam. Bouwmeester, een medaille kast van de Varkensfokvereniging uit de jaren ±1955.

Fam. Klein Holkenborg, huishoudelijke artikelen.

Fam. Pasman, een zinken dak op de dorpspomp.

Fam. Sloetjes (Hengelo Gld.), een pentekening van een schaapskudde ergens in Ruurlo.

Fam. Neerlaar, een foto van een lid van de familie bij een oude gierkar.

Fam. Schot, een honingslinger.

Mw. Nijhof-Visschers (Uden), een gids voor Ruurlo uit 1963.

Fam. R. Assinck, artikelen voor de smederij.

Syntronixs Solar BV Doetinchem, twee nieuwe zwarte vitrinekasten om kleine artikelen te tonen.

Beschikbaar gesteld:

- Plaatselijk reglement kiescollege Hervormde Gemeente te Ruurlo van 1871.
- Plaatselijk reglement kerkelijke goederen en fondsen in de gemeente Ruurlo van 1914, met een bijlage van 1928.

Ook hebben wij een kortdurende video presentatie gerealiseerd. Hiermee kunnen wij doorlopend beelden vertonen van de werkzaamheden die het gehele jaar rondom de boerderij in het verleden plaats vonden met behulp van de historische werktuigen zoals wij die tentoonstellen. Het een en ander is gelukt dank zij beschikbaarstelling van de benodigde materialen, onder anderen door Bronkhorst High-Tec te Ruurlo en door Koen Klein-Brinke welke het geheel aan elkaar heeft kunnen plakken tot technisch goed en duidelijk beeldmateriaal. Dit laatste beschikbaar gesteld door Hans Wessels uit Ruurlo. De film is instructief en vooral be-

doeld voor de mensen welke zich geen beeld kunnen vormen waarvoor de getoonde werktuigen en hulpmiddelen rond 1950 op de boerderij gebruikt werden. De film wordt vertoond in de boerderij van Old Reurle bij Cactus Oase.

Met dank aan bovengenoemde personen hopen wij u weer voldoende geïnformeerd te hebben en uw interesse te hebben gewekt zodat u allen deze zomer een bezoek brengt aan de uitstalling bij de fam. Van der Meer aan de Jongermanssteeg te Ruurlo.

Met vriendelijke groeten, H. Klein Brinke.

Notulen ledenvergadering

Notulen van de Algemene ledenvergadering van de Historische Vereniging Old Reurle gehouden op 13 maart 2013 in de Sprankel.

1. Opening: De voorzitter Dinant Weenk opent de vergadering.
Hij heet allen welkom en is verheugd dat er zoveel leden aanwezig zijn, ruim 70.
(secr.)
Er zijn afmeldingen van mw. Mulderije-Jansen en de heer J. Kloosters.
De voorzitter bedankt voor alle werkzaamheden verricht in het afgelopen seizoen
 - De bezorgers van de Kroezeboom voor het bezorgen van ons tijdschrift.
 - De leden van de landbouwwerktuigengroep voor hun werk in de kas.
 - Redactie van de Kroezeboom.
 - Ap Schepers voor zijn vele werk voor onze vereniging.
 - Wie kent het echtpaar op de huwelijksfoto in de hal van de Sprankel.
 - Opgave voor excursie/dagtocht op 30 mei 2013
 - Archief is nu in de Bibliotheek, openstelling 1^e woensdagmiddag van de maand van 13.30-17.30 uur.
 - Contributie wordt 2e helft van maart geïnd.
2. Notulen van de vorige vergadering d.d. 14 maart 2012 worden goedgekeurd.
3. Ingekomen stukken: Brief van Erfgoedcentrum voor een herdenking op 26 maart in 't Brewinck in Doetinchem.
4. Jaarverslag 2012 van de secretaris wordt goedgekeurd.
5. Jaarverslag penningmeester 2012. Jaap Holtslag geeft uitleg bij de cijfers ondanks de negatieve verwachting geen contributieverhoging.
6. Kaskontrolecommissie: Dhr. R. Siemens geeft verslag en heeft alles met dhr. W. Zonnenberg akkoord bevonden. Dhr. Zonnenberg is aftredend en wordt vervangen door mw. T. Huitema.
Dhr. H. Kasteel wordt benoemd tot reservelid.
7. Bestuursverkiezing: Mw. Ina Hummelink-Klein Brinke en dhr. Leo Besselink worden herbenoemd voor een nieuwe periode.
8. Rondvraag: Mw. Geke Florijn dankt Bert Kettelerij en Ap Schepers voor hun hulp bij het maken van het boek t.g.v. 75-jarig jubileum van de Achterhookse Folkloredansers.
9. Sluiting: De voorzitter dankt iedereen voor de inbreng en aanwezigheid op deze vergadering.

L.W. Besselink, secretaris.

Gerrit Hendrik Dijkman

een 'vergeten' verzetsman

Kort na de oorlog is Dijkman gevraagd om zijn wederwaardigheden tijdens de oorlog van 1940-1945 op papier te zetten. (Waarschijnlijk door een plaatselijke organisatie.) Hij had hier moeite mee zowel om op de voorgrond te treden mede dat schrijven niet zijn sterkste kant was, vertelde zijn zus. Hij was later erg teleurgesteld dat er, behalve in Barchem tijdens een herdenking, verder nooit iets mee gedaan is. Behalve de kinderen had niemand hiervan een afschrift. De kinderen hebben het later opgestuurd naar het Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie waarna het ook gepubliceerd is op de site van de Koninklijke Bibliotheek. Van een neef, een zus en Dijkman's kinderen heb ik toestemming gekregen om de tekst hier en daar wat aan te passen ter wille van de leesbaarheid. Het verhaal is niet in chronologische volgorde geschreven.

Belevenissen in de landelijke organisatie tijdens de bezettingstijd. Geschreven door G.H. Dijkman.

Ik kreeg contact met vroegere vrienden uit de jeugdorganisatie. Het plan was om jongens en ook joden onderdak te verschaffen. Ik was toen nog maar pas in betrekking bij een landbouwer in Zwiep maar wist wel het een en ander over de beroemde en voornaamste en later zelfs beruchte landwachters uit Lochem. Daarom vroeg een vriend, Berend (schuilnaam), mij over hun werk en adressen. Wij vroegen de Landwachters ook wel eens om niet op zo'n harde manier op te treden onder de burgers zoals bijvoorbeeld om middernacht gezinnen uit bed te kloppen voor persoonsbewijs controle. Het gebeurde dat wanneer men dan niet snel genoeg de deur opende of niet voldoende antwoord gaf je maar zo een aframmeling kon krijgen.

Na zo'n gesprek met ons werd er vaak wat kalmer door de Landwacht te werk gegaan. (Landwacht verder afgekort tot LW. red.) Ook kreeg ik contact met ds. Groeneboer

die beroepen werd aan de Gereformeerde kerk van Barchem. Later werd hij ds. Boer genoemd en ook hij toonde zeer veel interesse voor dit organisatie werk. Zo bespraken we samen hoe we inlichtingen aan de knokploegen door konden spelen waarmee zij verschillende distributie kantoren in de omgeving zouden kunnen overvallen.

Wat we ook deden waren foto's van het Koninklijk Huis verkopen ten bate van De Landelijke Organisatie voor Hulp aan Onderduikers. (verder afgekort tot LO. red.)

Op een keer kregen we midden in de nacht, ik was voor dag en nacht in betrekking op de boerderij, bezoek van de LW uit Lochem. Daar we al vermoeden dat ze argwaan hadden vonden we het verstandiger om de onderduikers over te plaatsen. Deze drie hadden we twee dagen tevoren naar Geesteren gebracht.

Eén van hen had al een half jaar op de boerderij gezeten. Het was klokslag twee uur toen de LW, met negen man sterk, de boer uit bed klopten. Zogenaamd persoonsbewijs controle. Nadat ze de slaapkamers doorzocht hadden begonnen ze onderduikers in kasten en breinaaldkokers en andere doosjes te zoeken! Toen ze een zilveren dubbeltje vonden kregen ze echt schik in hun werk. De boerin verzocht mij daarom uit bed te komen om een kijkje te komen nemen. Na een hartelijke begroeting en met vragen naar onderduikers hier in huis of in de buurt, kwam ik ervan af omdat ik voor een onnozel iemand gehouden werd die toch niets wist. Ik had namelijk heel onschuldig en nog wat dromerig beweerd dat ik niet zou weten waar ze waren. De dochter van de boer wist juist bijtijds een foto van het Koninklijk Huis te verorberen al smaakte dat niet erg lekker. Eén van de LW'ers welke blijkbaar iets gemerkt had vroeg aan de dochter wat ze eigenlijk in die kamer deed. De boerin gaf daarop antwoord en zei dat de dochter nog niet in de gelegenheid was om te antwoorden, omdat er nog aardappelmeel in die kamer stond en daar ze niet wist of dat wel mocht had ze aan de dochter gevraagd het snel op te eten. Hierna kwam ik de andere dochter tegen met nog wat verborgen schatten in een doosje die ze weg wilde gaan gooien op een plaats waar men zich op een zenuwachtig moment nog wel eens vaker naar toe begeeft dan normaal het geval is. Doch liever dat, dan aan de LW. Ik heb toen de schatten overgenomen en op de deel onder het stro verstoppt. Het waren enkele zilveren dubbeltjes en guldens. Inmiddels vijf uur geworden vertrok de LW met een kleine buit aan zilver geld, waarvan zij gewis een plezierige drinkpartij hebben gehouden.

Ik kreeg meer contacten met verschillende verzetsmensen. Ook met Willemsen (later door ons zo genoemd) en Hendriksen, dat kwam tot stand middels een gesprek met deze Hendriksen, die ik wel vertrouwde maar niet van hem wist dat hij in het verzet zat, over een paar joden waar nodig een

onderduik adres voor gezocht moest worden. Hendriksen gaf me de raad om naar Willemsen te gaan. Willemsen zou ook wel van mij gehoord hebben middels ds. Boer. Alsof Hendriksen het zelf niet wist stapte ik op Willemsen af, doch ook Hendriksen was aanwezig en mengde zich ook in het gesprek. Dus toen wist ik dat ze ook allebei in het verzet zaten en we vonden een oplossing voor de joden. Ik kreeg ook contact met van Dam en Hendrik van Lochem en noch meerdere personen.

Gerrit Hendrik Dijkman

Bij Willemsen in de buurt hadden we een onderduiker zitten die regelmatig bij N.S.B.ers boeken ging ruilen en lezen! Aan herhaalde waarschuwingen dat hij daar niet mocht komen hield hij zich niet. Toen hebben we hem maar een keer verplaatst, de jongen was namelijk ook erg praatziek. Ik zelf had al eens een keer of wat met hem gedebatteerd op een clandestiene jeugdvergadering waar hij ook nogal interesse voor had. We wilden liever voor hem niet weten dat hier een organisatie voor onderduikers achter zat. Ik vond een plaats voor hem in Eibergen. Bij het verhuizen ging Willemsen de jongen bij de buurman ophalen dan wist hij tenminste niet dat ik er ook bij betrokken was. Het was die avond pikdonker en ik had mijzelf een beetje onherkenbaar aangekleed. Toen ik op de

afgesproken plaats en tijd was kwam Willemsen net met de jongen aan. Nadat ik enige inlichtingen van Willemsen kreeg over bonnen enz. wilde ik in de richting van Lochem vertrekken, doch deze jongeman wilde blijkbaar niet met iedereen op stap, hij keek mij eerst eens onder de pet die wat over mijn ogen stond en zei daarna; 'nu zie ik wie je bent'. Hij vroeg ook of ik wel meer jongens plaatste en of ik bij een organisatie was en waarom hij zo telkens verplaatst moest worden. Ook over N.S.B.ers die hier volgens hem zo kwaad nog niet waren enz., zo praatte hij aan één stuk door.

Dit verveelde me erg. Ik dacht was ik maar op het binnenpad met hem toen op de weg een LW aan zijn fiets stond te prutsen.

De LW keek op doch zag niet veel kwaad in ons en zo zijn we behouden in Neede aangekomen waar een vriend van mij hem weer verder bracht. Ook nu moest hij eerst weten of ik die ook kende enz. Op de binnenwegen was hij telkens tegen een paal aan gefietst, hij moet dat fietsen zeker niet gewend zijn geweest omdat hij midden uit de stad Utrecht kwam. Dit had nogal wat vertraging gegeven en daardoor kwam ik een half uur nadat ik binnen had moeten zijn op de boerderij aan maar verder gelukkig zonder problemen.

In de buurt hadden we ook een boer geholpen aan een onderduiker, een schipper van beroep maar hij was niet een van de flinkste. De jongen was echter blij dat ik een plaats voor hem wist, maar toen hij er een paar dagen was vroeg hij aan de boer of hij op zondagmiddag weg mocht, nu ja vooruit dan maar. Maar 's avonds en de volgende dag keerde hij niet terug zodat wij dachten dat hij was opgepakt met een razzia waarvan er meerderen die zondagmiddag hadden plaats gevonden.

Ik kreeg bericht of ik hem wilde gaan zoeken want wij waren namelijk bang dat hij ons zou gaan verpraten en daarop waren we natuurlijk niet gesteld. Ik vond hem terug bij zijn ouders, daar van waaruit wij hem geëvacueerd hadden. Ik vroeg hem waarom hij zo wegbleef, 'ik heb blaren op

mijn handen van het deel aanvegen, maar ik ga wel weer terug'. Dat kon ik echter niet aannemen omdat de boer niet gesteld was op zulk soort van mensen en wij natuurlijk ook niet.

Eens pakte de LW iemand uit de organisatie op die wij echter niet geheel vertrouwden. De man verzorgde de bonnen. Ik had al eens aangegeven dat ook wel te willen doen omdat dit toch in mijn kring lag. Doch de organisatie bleef liever bij hem zodat hij niet zou weten dat er meerdere personen voor liepen. Toen de LW hem echter opakte ben ik direct naar de familie gegaan om te vragen of ze mijn naam ook genoemd hadden. Toen heb ik dat gezin verder verzorgd en liep het blijkbaar goed af.

In de zomer van 1944 kwam er stagnatie in het spel doordat de Sicherheitsdienst (verder SD genoemd. red.) in Neede bij een vriend een bezoek had gebracht. Doch hij noch zijn broer waren thuis.

Ik ging er dadelijk heen om ze over te halen om wat verder van huis onder te duiken.

Ze wilden eerst niet omdat er nog zoveel werk op de boerderij te doen was. Bij een tweede bezoek van de SD werd één van de jongens meegenomen. Een collega van mij kwam 's avonds om mij erover in te lichten en deze vroeg gelijk ook of ik nog een plaatsje wist voor zijn broer die later in onze kring Derk werd genoemd. Ik zei laat hem maar komen als hij wil. Tijdens de zogenaamde dolle september dagen kwam er iemand die wou weten waar Derk was. Mijn collega had hem gestuurd, want die wist ook niet precies waar Derk zat. De boerin kwam mij van het land halen maar ze kon mij niet vertellen wie er op mij wachtte.

Ik vroeg aan de boerin of ze vooruit wilde lopen want ik had er geen zin in om mij zo kort voor de bevrijding bij de benen te laten nemen. Maar het bleek toch een vertrouwd iemand te zijn waar ik al mee samen gewerkt had zonder het te weten en later veel mee gewerkt heb in de Centrale inlichtingendienst (verder CID. red.). We hebben dan ook samen Derk opgezocht en elkaar

van alles verteld wat we anders nooit zouden doen, maar we waren in de veronderstelling dat we zo de bevrijdingsfeesten zouden kunnen gaan vieren. Felle ontuchtering toen de werkelijkheid kwam. Toen pas begon het er in de Achterhoek als een oorlogsveld uit te zien. Maar we werkten door, als eerste werd de spoorwegstaking door ons gepropagandeerd. Daardoor kwam er iemand bij mij met zo 'n spoorwegman die meer hilde dan lachte. 'Heeft u nog een plaats voor mij meneer' zo zei hij, 'want als ik werk krijg ik een kogel van de ondergrondse en werk ik niet dan krijg ik hem van de Duitse Weermacht. Wat ik heb wil ik er voor betalen maar ik heb niet veel'. Na daarop een onderzoek ingesteld te hebben, liet hij mij de kaart zien van de zogenaamde ondergrondse. Het klopte allemaal en zo heb ik hem en zijn gezin onderdak bezorgd.

In oktober 1944 moesten we ons melden voor de graverij. Bijna iedereen ging behalve ons vijftal LO mensen. Dat ging goed tot dat na een paar dagen onze buurman, die het zonnetje niet in het water kon zien schijnen, ook bij mij kwam met een briefje van de veldwachter om te gaan graven. Het was voor mijn eigen veiligheid zo zei hij. Enfin ik zou wel eens zien maar veel trek had ik er natuurlijk niet in. De volgende dag ben ik naar de OT meester gegaan (Organisatie Todt welke alle bouwopdrachten van de 'Wehrmacht' uitvoerde. red.) en hem gevraagd of ik 'vrij kwam' omdat mij dat beloofd was. Ik zou namelijk deze dag graven voor iemand die toen juist niet kon. Dit waren zo van die smoesjes voor die trage Todt mensen. Enfin ik s' avonds, na het werk, naar die meneer en hem gevraagd of ik nu niet een zogenaamd Ausweis kon krijgen zodat ik werkelijk vrij was. De man had bijna geen tijd want hij moest nog eten en hij was druk met het publiek van antwoord te dienen. De slotsom van zijn rede was dat we de volgende dag allemaal zoveel mogelijk moesten komen, vooral daar het zondag was, anders ging het net als in Putten waar het hele dorp

haast uitgebrand was en de bevolking in kampen gestopt. Ik heb hem gezegd dat ik nog nooit op zondag gewerkt had en dat nu ook niet deed en 'ik kom hier ook nooit meer'. Het scheen hem niet veel te interesseren want hij ging aan tafel. Het gevolg was echter dat ik na een paar dagen geregeld bezoek kreeg van de veldwachter. Enfin ik was nooit thuis, zogenaamd bij een andere boer, maar meestal bij mijn ouders in Ruurlo totdat die veldwachter begon te dreigen met het in brand steken van de boerderij. Waarop de baas mij dat kwam vertellen en hij liever had dat ik werkelijk een andere betrekking zocht en mij ook uit de gemeente Laren liet uitschrijven, want er was al een boerderij in Almen afgebrand. Ik trachtte hem nog wel enigszins te overtuigen van dat er daar in Almen nog wel meer op het spel gestaan zou hebben. Het hielp niet, hij had toch liever dat ik voorgoed bij hem wegging. Ik zei toen van: 'Ook goed, boeren en werk in overvloed'. Op dat moment wist ik echter niet waarheen. Ik besprak dat met de vijf vertegenwoordigers van de LO waarna zei ook meenden dat er een schijn verhuizing moest plaats vinden. Onze gemeente ambtenaar heeft mij toen naar Winterswijk laten verhuizen! Waarop hij mijn persoonskaart in zijn zak stak en deze altijd 'vergeten' heeft weg te sturen tot aan de bevrijding, toen plaatste hij hem weer in het register der bevolking. Op de boerderij van Derk in Neede ben ik toen een poosje geweest totdat het Derk daar te heet onder de voeten werd. De SD was namelijk in de buurt op bezoek geweest en daar heftig te keer gegaan. Ze hadden ook mensen opgepakt en een boerderij laten afbranden. Derk vertrok eerst naar zijn verloofde (dat was op de boerderij waar ik had gediend in Zwiëp(red.)) maar hield het daar niet lang vol omdat ik op dat adres nog geregeld verzoek schriften kreeg om te gaan graven. Ik heb toen een ander adres voor hem gezocht en wel bij mensen die ook al niet precies wisten wat er te koop was in de wereld. Maar toen ze in de gaten kregen dat ik hem regelmatig bezocht en zogenaamd

berichten van zijn ouders meebracht, kregen ze argwaan en hadden net zo lief dat hij voor een poosje verdween. Hij kwam toen veel bij ons thuis waar ik de zondag doorbracht en daar we zo weinig mogelijk op de weg kwamen, hadden we tijd volop om te praten. Doordat mijn vader wel begreep dat we meestal bij elkaar wilden zijn is hij maar voor goed bij ons thuis gebleven. Toen vader door kreeg dat er al maar meer mensen ons bezochten begreep hij waar we mee bezig waren.

Toen ik in oktober 1944 gevraagd werd om te komen helpen wapens vangen, vroeg hij ook: 'Wat moet je nu weer in de buurt waar je juist vandaan komt omdat het daar niet veilig was voor je'. 'Oh zei ik maakt u zich maar niet ongerust, ik kom morgen wel weer eens een keer terug'. Het was de eerste keer dat ik met zo iets meeging. Om 8 uur moest ik met nog een duikelaar (zo noemden wij onderduikers, red.) op een boerderij in Barchem zijn, na 8 uur mochten we niet meer buiten zijn van de Duitse weermacht autoriteiten.

De Commandant van de Verzetsbeweging, die daar ook aanwezig was, vroeg of we ons bereid verklaarden in deze nacht van 8 oktober 1944 te helpen wapens in ontvangst te nemen van de Tommy's, welke uit een vliegmachine op een terrein aan de Zutphenseweg op het 'Grote Veld' in Klein Dochteren, gemeente Lochem, geworpen zouden worden. Nu ja we aarzelden wel even want we vonden het wel avontuurlijk maar het was ook gevaarlijk want de SD zat kort in de buurt en de Lochemse Landwacht was zeer actief. We zaten tot ongeveer half elf met een twintigtal jongens bijeen om de taak te gaan vervullen, met orgelspel van de huisbaas met vrolijke marsjes en tot slot het Wilhelmus hetgeen staande door ons werd gezongen. Daarna vertrokken we vol heldenmoed en liefde voor de Vaderlandse zaak, gewapend met revolvers, enkele stens en schoppen.

Op het terrein aangekomen, het was onder tussen middernacht, werden enkele bevelen gegeven en door verschillende jongens

werden de posten afgezet. Ook uit Zutphen waren zo'n 40 à 50 man op komen dagen. Op het terrein zelf waren 15 man aanwezig. Het sein van aankomst was vooraf door de radio in code bericht bekend gemaakt alsmede het uur. Tot 2 uur moesten we wachten totdat we een vliegtuig hoorden aankomen. Het middelpunt van het terrein was aangegeven door drie lampen welke allen moesten branden als teken dat het terrein veilig zou zijn. Rood, wit en blauw. Maar door een defect aan de batterij brandde de rode lamp niet, waardoor het vliegtuig wel over cirkelde maar toen weer verdween. Jammer, nog maar weer wachten maar na een half uur cirkelde hij driemaal heel laag over het terrein, de lampen branden toen alle drie. De piloot stak toen een oranje lampje aan waarna de parachutes vielen met zeventien bussen van circa drie à vierhonderd kg per bus aan wapens en munitie erin. Het was een schitterend gezicht, net of het sneeuwde door de witte strepen welke op de parachute zaten. Nu vlug aan het werk, de bussen werden 300 meter verder in een loopgraaf gestopt en onder het zand bedolven waarmee we om half vijf klaar waren. Na het verzamelen blazen namen we afscheid van elkaar en zijn we naar huis gemarcheerd, het was nog hard doorlopen om voor het aanbreken van de dageraad weer binnen te zijn. Er bleven twee jongens achter om te kijken of er ook verraad bij kwam en om de achter gelaten sporen zo goed mogelijk van de wegen te verwijderen. De volgende nacht zijn de wapens onder de grond vandaan gehaald en naar de kringen Zutphen, Vorden en Ruurlo vervoerd. Het was allemaal goed verlopen maar toen ik me daags bij Willemsen op de boerderij schuil hield samen met mijn kameraad en er een SD agent aankwam zijn we hem toch maar gauw gesmeerd. Ook dit liep goed af.

Ook wilden we bij ons thuis een radio hebben; voor de gezelligheid zogenaamd, maar op de vraag hoe we daar aan kwamen zijn we het antwoord schuldig gebleven. Ook aan de lezingen van de CID heb-

ben we deelgenomen wat wel eens interessant was omdat we daar hoorden hoe het toch mogelijk was dat de geallieerde vliegtuigen altijd de juiste plaats konden vinden. Zo herinner ik me nog de winter van 44 – 45 toen ik met mijn baas door de weide liep en er eensklaps vliegtuigen kwamen aan vliegen en die begonnen te duikelen en naar ik verwachtte, de grote auto garage van de Duitsers te pakken namen. Vol verwondering was mijn baas over dit knap geleverd stuk vernietigingswerk en hoe die piloten dat allemaal toch precies wisten enz., ja dit was natuurlijk een vraag waarop ik geen antwoord wist, net als op zoveel andere vragen!!

We begonnen een ander beroep!

Een slagerij, want het was ons bekend dat er in de stad honger geleden werd en zelf lusten we ook wel eens een lekker stukje rundvlees. Eerst dachten we koeien te gappen in Borculo wat makkelijk genoeg was want de stallen waren overvol, maar ja dan kregen we niets anders dan magere koeien en we hadden toch liever vette. Vlees gappen zou ook kunnen maar dit vonden we te gevaarlijk daar we dan te veel als verzet voor de dag zouden komen en dit zou Borculo gijzelaars kosten en die hadden ze al vanwege de graverij. We besloten de ondergedoken Plaatselijk Bureauhouder op te zoeken die ik wel kende uit mijn jeugdijaren. (Ambtenaar in het kader van de voedselvoorziening. red.)

De man was zeer verwonderd toen hij ons aan zag komen zo laat, het was juist tijd om binnen te zijn en daar maakte hij nu gebruik van om een luchtje te scheppen. Hij wilde ons wel helpen, mits dat wij zwegen.

We kregen de bonnen en begonnen koeien te kopen en als dat niet wou dan werd het gappen en lieten we een envelop met inhoud achter. Dit deden we zelfs bij Derk zijn thuis, waar ik reeds herhaaldelijk getracht had op slinkse wijze een koe te kopen die toch geleverd zou moeten worden. Het lukte echter niet dus dat werd ook gappen.

Toen ik op een vroege morgen terug kwam op de boerderij, nadat ik s 'avonds te voor vertrokken was om een onderduiker te plaatsen en meteen doorging naar de stal waar de dochter van de boer al aan het melken was, zei zij tegen mij; 'zeg Hendrik zie je niets?' ik zei 'ja, dat je al aan het melken bent en ik je vlug zal gaan helpen'. 'Nee hier in de stal' zei ze. Ik keek rond en zag dat er koeien weg waren en vroeg hoe dat toch kon. 'Ja, die zijn gestolen vannacht en we hebben er niet eerder van gemerkt dan toen het te laat was. Vader is naar het politiebureau om aangifte te doen'. Ik zei dat ik het jammer vond dat die koeien weg waren al dacht ik gelukkig. Ik vond later het geld met de bonnen, welke ik aan de baas overhandigde. Ja, toen had hij spijt dat hij aangifte had gedaan en het begon hem ook iets te dagen, waarop hij zei 'wie zou hem dat geflikt hebben?'. Maar er kwam natuurlijk een politiemann om een onderzoek in te stellen, ik lichtte hem in hoe de zaak waarschijnlijk verlopen was en we gingen samen speuren. De conclusie van de agent was dat een bepaald soort mensen dit deden, gezien de punten die onder de schoenen van de gappers waren.

Nu dit was ook mijn mening, alleen hij dacht aan de Duitse Weermacht en ik aan mijn vriend Derk.

Het vlees verkopen was interessant doordat men bij mensen kwam die onderduikers in huis hadden, vooral joden. Zo herinner ik me dat ik kwam bij een mevr. die me bij naam kende maar meer niet. Toen ik haar vroeg of ze rundvlees wilde hebben speciaal voor Joden bestemd, keek ze mij vreemd aan alsof ik haar verdacht van joden te herbergen, wat ook zo was. Ik stelde haar gerust door haar te vertellen dat haar man mij zoveel te beter kende omdat ik bij een ondergrondse bijeenkomst hem wel eens ontmoet had.

Nu was het goed en wilde ze wel graag vlees. Zo zijn ook verschillende koeien uitgedeeld in o.a. Zutphen, Markelo, Holten, Borculo en Neede.

Verder zei nog vermeld dat ik 2 keer die winter gevreesd heb in handen van de Duitsers te geraken. Eén keer toen ik in Neede aan het werk was op het land.

Ze hadden n.l. de vorige nacht mensen van het bed gelicht voor de graverij in Duitsland. Deze waren echter de volgende morgen weer op stap gegaan naar huis. Toen moesten de Duitsers ze weer opvangen en zodoende kwamen ze ook kort bij mij in de buurt. Ik hoorde opeens een schot vlakbij mij aan de overkant van de beek en toen ik opkeek stond daar zo'n groene, hij haalde er nog 2 man bij en schoot nog een keer en kwam toen over de brug naar mij toe.

Ik heb toen niet langer gewacht en ging met paard en al op de loop. Ze vervolgden ons langs de beek en zijn ons toen blijkbaar uit het oog verloren of het interesseerde hun niet meer.

Ik heb verder niets meer van ze gezien of gehoord maar heb mij met nog een vriend toch maar de hele middag schuil gehouden.

De andere keer was ik op weg naar mijn vroegere baas voor een onderduiker toen ik werd aangehouden. Het gebeurde op een binnenpad en mij werd gevraagd wat ik wilde, waarop ik heb geantwoord dat ik onderweg naar huis was. Ja goed, maar ik was te laat op straat waarop ik zei dat ik de fiets kapot had gehad maar dat werd niet geloofd, ik zou maar naar het kwartier gaan maar daar had ik niet veel zin in omdat ik dacht dan hebben ze mij tegelijk aan het werk, want nog steeds interesseerde de gemeente veldwachter zich geweldig voor mijn verblijfplaats. Ik zei toen; 'Ach laat mij gaan, wil je een sigaret?' Het was een gewone Duitse soldaat, 'hum' bromde hij en ik dacht stik! De sigaret heb ik gehouden en ben hem gesmeerd. Ik dacht schiet hij, dan schiet hij, maar ik was spoedig verdwenen en het liep goed af tot aan de bevrijding op 1 april 1945.

Jammer dat voor onze trouwe vriendenkring onze trouwe medewerker Mr. A.C.

van Dam is gesneuveld en dat Derk een schot door zijn voet kreeg van een Canadees, doordat zij meenden dat het nog verdwaalde Duitsers waren. Derk is weer hersteld.

Dit zijn dan nu zo ongeveer de voornaamste en spannende momenten geweest in mijn organisatie werk. Ondergetekende: G.H. Dijkman, Tempelman E2, Ruurlo.

Naschrift redactie:

Na de oorlog verricht Dijkman werk voor de Centrale Inlichtingen Dienst, (CID).

Daarna pakt hij het boerenwerk weer op eerst in Neede en later in Silvolde waar hij ook zijn echtgenote leert kennen.

Zij krijgen twee kinderen. Zijn vrouw sterft echter al jong waarna Dijkman weer hertrouwt. Na zijn werkzame leven woonden zij samen in Zelhem. Dijkman mocht 86 jaar worden en is in Zelhem begraven.

Gerrit Hendrik Dijkman

Willy Braakhekke.

Naar de bron van de Oude IJssel

30 mei 2013. Even voor achten verzamelden we ons bij de bus welke ons onder leiding van Jan Berends zou vervoeren om een tochtje langs de loop van de Oude IJssel te laten maken vanaf de bron in de omgeving van het Westfaalse Raesfeld naar de monding in de Gelderse IJssel bij Doesburg. Na de sombere natte en koude dagen leek deze Donderdagmorgen een redelijke dag te worden en de weersvoorspellingen gaven ons in ieder geval de hoop de paraplu niet nodig te hebben. Om goed acht uur werden de deuren van de bus gesloten en een 56 tal IJsselgangers welke in de bus hadden plaats genomen verheugden zich op een gezellig dagje uit.

De chauffeur heette ons welkom en stelde zich voor als Ronnie, daarbij ook enkele mededelingen van huishoudelijke aard deed waaronder de wijze waarop van het toilet aan boord gebruik diende te worden gemaakt. Vervolgens gaf Jan Berends ons in vogelvlucht inzicht in de route welke wij zouden volgen en een idee van de interessante bezienswaardigheden welke wij te zien zouden krijgen. Een en ander sloot aan bij de thema avond welke hij over dit onderwerp afgelopen winter voor Old Reurle in de Sprinkel had verzorgd.

Begeleid door een, af en toe verschijnend, bleek zonnetje vertrokken we richting Dinxperlo dwars door de Achterhoek, via Zelhém, Halle, Varsseveld en Sinderen alwaar we de Keurhorsterkerk passeren. Dit kerkje was het onderkomen voor de Gereformeerde gemeenschap uit Varsseveld, Aalten en omgeving welke eind 1800 begin 1900 hier een plek hadden gevonden om te kunnen kerken. Vervolgens ging het via Breedenbroek en Dinxperlo waar we de Aastrang kruisten, een Duits-Nederlandse rivier welke bij Velen in Duitsland ontstaat en uiteindelijk ten oosten van Ulft zich samenvoegt met de Oude IJssel. We vervolgen dan onze weg via Suderwick, Spork, weer over de Aastrang en passeren daarbij een houtzagerij,

vroeger in gebruik als ijzergieterij waarbij het stromende water, gestuwd, dienst deed om de watermolens aan te drijven welke op hun beurt de blaasbalgen voor de gieterijvuren bedreven. Wellicht is het bestaan van de water gedreven molen de oorzaak dat na het ambachtelijke gieterijtjperk de energie aangewend werd om bomen tot timmerhout te kunnen zagen. Via Werth rijden we om verkeerstechnische redenen om Bocholt heen richting Raesfeld.

Het begin van de IJssel

Hier, ten noorden van het plaatsje Raesfeld en ten zuiden van Borken vinden we in de omgeving van de buurtschap Wiekinghof aan de Vennekenweg om ca. 9:30 uur de IJsselquelle op 57,5m NAP. De Oude IJsselbron ligt eigenlijk op het erf van de boerderij Vennekenhof, zo'n 100 m verwijderd, maar de boer is niet zo gesteld op al die toeloop en belangstelling en derhalve is via een in de grond gegraven leiding de oorspronkelijke bron verbonden met de als zodanig aangeduide bron. Op het moment dat wij via een wandelpaadje de oorsprong van de Oude IJssel konden aanschouwen was er

weinig water in te bespeuren, hetgeen vaker voorkwam. Jan Berends vertelde daarbij een sprekend verhaaltje over het vriendschapsverband van de plaats Raesfeld met de toenmalige gemeente Wehl, beiden gelegen in het stroomgebied van de Issel, waarbij tijdens een bezoek van het gemeentebestuur van Wehl aan Raesfeld, de vrijwillige Feuerwehr van Raesfeld er voor gezorgd had dat de bron "gevuld" was.

De Issel is immers een regenrivier en dankt stroomafwaarts haar vele water aan allerlei stroompjes en beken welke voornamelijk het regenwater van de hoger gelegen gebieden naar de rivier afvoeren. Voor de Duitsers bestaat er maar één Issel, welke bij Raesfeld begint en uitmondt, 255 km verder, in het IJsselmeer, daarbij een verval overbruggend 27,5 m tot aan de grens en nog eens 30 m in Nederland tot aan het IJsselmeer. Voor ons mondt deze, bij ons genoemde, Oude IJssel na 81,7 km uit bij Doesburg in de Gelderse IJssel, een zijtak van de Rijn om vervolgens naar het IJsselmeer te stromen. Na het besef dat we de bron van onze Oude IJssel aanschouwd hadden stapten we weer in de bus op weg naar de koffie in Marienthal. Hierbij passeerden en kruisten we diverse malen de, zich in onze belangstelling verheugende rivier, nog steeds maar een stroompje niet groter dan een sloot maar toch.... Onderweg werden we door Jan Berends op diverse bezienswaardigheden gewezen, onder anderen Schloss Raesfeld ooit bewoond door Freiherr Alexander Von Velen waarbij onze aandacht gevraagd werd voor een van

de torens welke als sterrenwacht was gebruikt.

Het was in Duitsland op donderdag 30 mei Fronleichnamfest (bij ons Sacramentsdag), een kerkelijke feestdag op de zestigste dag na Pasen, welke door katholiek Duitsland nog als zondag wordt gevierd en nog wordt opgeluisterd met een processie. Net toen de bus bij Marienthal arriveerde kwam de processiestoet aangelopen en konden we het tafereel, hetgeen in onze streken praktisch niet meer in zwang is, gadeslaan. Vervolgens begaven we ons naar Haus Elmer waar het voor ons hoog tijd werd voor Kaffee und Kuchen. En wat voor Kuchen! In een prachtige ambiance werd ons heerlijke koffie geserveerd met, naar keuze, heerlijke stukken gebak van echt Duitse afmetingen. De smaakvol ingerichte ruimte was verlucht met een prachtige schilderijen expositie van Eva Pankok, de dochter van de kunstenaar Otto Pankok, wiens museum we nog zouden aandoen. De schilderijen van de inmiddels 88 jarige Eva Pankok kenmerkten zich vooral door de frisse en levendige kleurstelling en deden een beetje denken aan Vincent van Gogh. Na de koffie was er nog de gelegenheid de kerk en het kerkhof te bezoeken met als ultieme doel de kunst te aanschouwen welke daar op de prachtig onderhouden familiegraven prijkte. Een en ander was te danken aan de inspanningen van een Pastor Augustinus Winkelmann welke zeer veel voor de sacrale kunst en het behoud van deze prachtige opzet heeft betekend.

Vervolgens meldden we ons weer bij de bus om koers te zetten naar de volgende bezienswaardigheid op onze route. Op het moment van instappen kwam de zingende en muziek makende processiestoet weer aangelopen om koers te zetten naar de kerk welke wij net bekeken hadden. De mensen zagen er blij uit en zwaaiden naar ons, het had derhalve meer weg van een feestelijke optocht dan een ernstige processie zoals ik me die vroeger van Sacramentsdag herinner.

Otto Pankok met vrouw en dochter Eva voor hun Haus Esselt

Op de thema avond door Jan Berends is door hem ook aandacht geschonken aan de reeds genoemde Otto Pankok, een begaafd kunstenaar waarvan vooral de houtskooltekeningen en houtsneden, welke door hem met duizenden geproduceerd zijn, tot de verbeelding spreken. Otto Pankok is in 1893 geboren en heeft vooral van zijn moeder de gave, te kunnen tekenen wat je ziet, meegekregen. In zijn jeugdjaren heeft hij Nederland diverse malen bezocht op vakantie en op studiereis. Velen van zijn tekeningen beelden een Hollands tafereel uit o.a. gezichten op Dordrecht. Hij heeft, zoals vele anderen van zijn generatie, zowel de eerste als de tweede wereldoorlog meegemaakt. In de eerste wereldoorlog raakte hij ernstig gewond waarvan hij, in ieder geval lichamelijk, goed is hersteld. In de tweede wereldoorlog heeft hij de wijze waarop Nazi-Duitsland met de zigeuners en de joden is omgegaan, laten spreken in zijn afbeeldingen. Zijn werk heeft voor mij dan ook een trieste, dramatische inslag en getuigt van een geest welke ernstig geraakt is door oorlog en de loop van de geschiedenis. Hitler-Duitsland verbood hem deze vorm van protesteren en zijn werk werd tot "entartete Kunst" (gedegenereerde kunst) verklaard. Toch ging hij door met tekenen en schrijven op de wijze zoals hij zijn protest gestalte kon geven. Dus op naar Haus Esselt, een kleine havezate in Hünxe-Drevenack in het stroomgebied van de Issel, waar hij de laatste jaren van zijn leven heeft gewoond en

gewerkt en in 1966 is overleden. Hier, waar het Pankok museum is gevestigd arriveerden wij om 11:15 uur en werden welkom geheten door vrijwilligers welke namens de Otto-Pankok-Gesellschaft (een stichting) de rondleiding verzorgden. Bij hoge uitzondering was het ons ook mogelijk het woonhuis, waar de 87 jarige dochter Eva Pankok, nog steeds woont te bezichtigen. De groep werd gesplitst en kon gedurende een klein half uur het museum en vervolgens het woonhuis bezichtigen. Eva Pankok lag te bed met een gebroken rugwervel doordat ze gevallen was. Dat deel van het huis hebben we natuurlijk niet bezocht. De vele kunstwerken van zowel Otto als Eva Pankok als ook de verzamelingen van Otto Pankok, meegebracht van zijn vele reizen, waren indrukwekkend. Hierbij was opvallend dat het kleurrijke en frisse werk van Eva geweldig afstak tegen het sombere maar van hoge kwaliteit getuigende werk van haar vader.

*Otto Pankok 1893-1966,
links houtsnede, rechts afdruk.*

Voor velen onder ons was de tijd echter te kort en nadat ons nog was medegedeeld dat de 120 jarige geboortedag van Otto Pankok in de komende week zou worden gevierd vertrokken we weer om ca. 12:30 uur richting stroomafwaarts, richting Nederland. Via de plaatsen Wertherbruch (broekland door en met behulp van Hollanders

ontwaterd), Werth, Isselburg en Anholt naar de grens bij Gendringen waar de Issel verandert in Oude IJssel. Onderweg werd onze aandacht regelmatig gevraagd voor mooie bouwwerken en beeldengroepen welke de stadsbeelden verlevendigden.

Zoals in het begin van dit verslag is aangegeven passeerden we bij Spork een voormalig ijzergieterijtje. Langs de Issel en de Oude IJssel is oorspronkelijk de ijzerindustrie, met name de gieterijen, ontstaan. De benodigde grondstoffen zoals ijzererts (ijzeroer), hout ten behoeve van houtskool voor de smeltovens en waterkracht voor de blaasbalgen waren volop aanwezig en zo is hier de ijzerindustrie ontstaan, lang voor de hoogovens in IJmuiden. In Duitsland Eisenhütte genaamd, zoals in onder anderen Isselburg en Bochholt en in Nederland hutte of kortweg de hut genoemd. Zo arriveerden wij via Gendringen in het eraan vast gegroeide Ulft bij de voormalige gieterij Kon. DRU te Ulft waar om 13:30 uur de lunch was afgesproken in het voormalige portiersgebouw. De DRU een gieterij met een groots verleden was een van de grootste werkgevers in de omgeving, in 1754 opgericht en bekend geworden door het zeer hoog kwalitatieve en moeilijke, dunne gietwerk, waarbij vooral haarden en braadpannen een wereldfaam hadden. De gieterij is in 1973 gesloten en in 2009 is er de DRU Cultuurfabriek gevestigd in een van de gebouwen. Na een uitstekende lunch vertrokken we om 14:30 uur verder stroomaf-

waarts richting Doesburg waarbij we Terborg en Gaanderen passeerden. Hier was in 1689 door Josias Olmuis de eerste Nederlandse ijzergieterij opgericht. Verder ging het via Doetinchem, Eldrik en een omweg via Hummelo en Laag-Keppel, waar lange tijd de nog in werking zijnde oudste gieterij van Nederland heeft gestaan met het beroemde water gedreven turbinerad om stroom op te wekken. Vervolgens naar Doesburg, waar de inmiddels gekanaliseerde Oude IJssel, via de daar aangebrachte kunstwerken (schutsluis en stuw) uitmondt in de Gelderse IJssel, vlakbij het haventje van Gieterij Doesburg, voorheen Gieterij Ubbink aan de Barend Ubbinkweg.

Het laatste stukje van de Oude IJssel

Vervolgens gingen we naar de historische binnenstad van Doesburg alwaar we helaas een korte stadswandeling maakten langs de Grote of Martinikerk, alwaar Jan Berends ons trakteerde op het waargebeurde verhaal van het "Handje van timmerman Haanappel" en vervolgens nog een prachtig gerestaureerd hofje bezochten in de Kosterstraat. Na een verfrissende consumptie in de bovenzaal van Nederlands oudste Bierhuys, De Waag sedert 1478, togen we huiswaarts richting Ruurlo. In Doetinchem namen we afscheid van Jan Berends, welke ons samen met het mooie weer een prachtige, interessante dag had bezorgd om vervolgens om 18:00 uur in Ruurlo te arriveren.

Lou Banda

Historische Vereniging Old Reurle:

Opgericht 15 februari 1984

Voorzitter:	Dhr. D. Chr. Weenk, Kerkplein 10, 7261 AZ Ruurlo T: 0573-453774 E: decewe@concepts.nl
Secretaris:	Dhr. L.W. Besselink, Noorderweme 6, 7261 PX Ruurlo T: 0573-452376 E: leobesselink@concepts.nl
Penningmeester:	Dhr. J.H. Holtslag, Stationsstraat 10c, 7261 AD Ruurlo T: 0573-453904 E: jh.holtslag@concepts.nl
Bankrekening:	Rabo Achterhoek-Noord, Ruurlo, Rekeningnummer 3567.22.996 t.n.v. Historische Vereniging Old Reurle
Tweede voorzitter:	Dhr. A.J. Kettelerij, Borculoseweg 62, 7261 BL Ruurlo T: 0573-452204 E: kettelerijruurlo@hetnet.nl
Bestuursleden:	Mw. J. Schepers-Abbink, Stationsstraat 10, 7261 AD Ruurlo T: 0573-452409 E: a.schepers@concepts.nl Mw. I. Hummelink-Klein Brinke, Strikkersteeg 11, 7261 RW Ruurlo T: 0573-453531 E: b.hummelink@telfort.nl Dhr. H. Wezinkhof, Kapelweg 4, 7251 KM Vorden. E: wezink@planet.nl
Organisatie jaarprogramma:	Mw. J. Schepers-Abbink, Mw. I. Hummelink-Klein Brinke
Archeologische Werkgroep Coördinator:	Dhr. H. Meulenveld, Vordenseweg 4, 7244 PS Barchem T: 0573-491319 E: henk.meulenveld@wxs.nl
Landbouwwerktuigen Coördinator:	Dhr. D.H. Klein Brinke, Kooiersdijk 2, 7261 RB Ruurlo T: 0573-452048 E: lireko@hetnet.nl
Redactie 'Onder d'n Kroezeboom':	Dhr. A.E. Banda, Dekkersweg 2, 7261 MC Ruurlo T: 0573-452212 E: lou.banda44@gmail.com Mw. W. Braakhekke, Hengelseweg 8, 7261 LV Ruurlo T: 0573-453496 E: braakhekkewh84@gmail.com Mw. G.M. Dijkman-Spijker, Branderveenweg 4, 7261 RE Ruurlo T: 0573-491250 E: dijkman.spijker@hetnet.nl Dhr. G.J. Glijnis, Willem Alexanderlaan 62, 7261 WJ Ruurlo T: 0573-453435 E: gj.glijnis@concepts.nl
Verspreiding Kroezeboom:	Mw. J. Schepers-Abbink
Internetsite:	www.oldreurle.nl E: info@oldreurle.nl
Archief:	In de Bibliotheek, Dorpsstraat Ruurlo, opening elke 1 ^e woensdag van de maand van 13.30-17.30 uur. E: oldreurle@gmail.com
Contributie per seizoen:	€ 14,00 persoonlijk lid, € 21,00 voor echtparen. Bij toezending per post € 6,00 extra voor portokosten. Kamer van Koophandel te Arnhem, inschrijfnummer 40103401 Het kwartaalblad Onder d'n Kroezeboom is ingeschreven onder het nummer ISSN 0929-919X